

vil bede de Herrer erindre, at i sin Tid foreslog Landstinget en noget anden Progressionsrate end den, der blev foreslaaet af det ærede Flertal her nede og af Skattekommissionen. Havde de taget denne Progressionsrate, vilde de have opdaget, at Stigningen vilde være bleven størst og have hvilet haardest paa de største Indtægter, men ikke paa Mellemindtægterne, medens nu Indtægter mellem 3 og 10,000 Kr. særlig blive ramte, men ikke de helt store Indtægter. De Herrer her vilde dog ikke gaa ind paa dette vort Forslag, jeg ved ikke af hvilke Grunde. Havde de antaget Landstingets Affattelse, vilde der i hvert Tilfælde have været en Anke mindre at rette mod disse Skattelove.

Men i øvrigt skal jeg ikke udtale nogen Dom om disse Skattelove. De fik i Virkeligheden deres ganske bestemte Dom. (*Anders Nielsen*: Nej, det er ikke værd)... Nej, det vil jeg lade det ærede Medlems Samvittighed og Presse om. Efter Roskildevalget var der et af Regeringens Blade — jeg tror, det var selve „Dannebrog“ — der skrev noget saadant som, at i Betragtning af, at disse Skattelove vare traadte i Kraft, var det egentlig et umaaelig godt Resultat, Roskildevalget fik. Ja, mine Herrer, det var en ganske smuk og rammende Dom over Skattelovene. Thi hvad var Skattelovene for dem, mine Herrer af det højtærede Flertal? Det var udelukkende Deres Adkomst til Magten. Det var gennem Skattelovsintrigerne mod Ministeriet Sehested, at de vilde naa frem. De vilde bilde Folk ind, at de med disse Skattelove havde fundet de vises Sten og Brahma-Livseliksir. Disse Skattelove vare deres eneste Adkomst til Magten, og naar den for dem glædelige Følge af disse Loves Træden ud i Livet kun er den, at de ved første givne Lejlighed kun faa Klø paa det ene Rygstykke, ja, saa er Dommen sagt over disse Loves Resultat.

Der er en anden Grund til at nære en vis Misfornøjelse med Regeringen. Den ligger ikke saa meget i, hvad Regeringen nu gør, som i, hvad de Herrer gjorde, da de vare Opposition. De Herrer, som nu sidde i Regeringen, have derigennem ikke blot faaet Magten, men ogsaa Ansvaret, og det glæder mig, at de have saa megen Patriotisme, at de have indset, de vare nødte til at forandre Signaler paa mange Punkter, da deres Position nu var en helt anden. De have saaledes indset, at deres Stilling overfor Konge og Kongehus maatte blive en anden, nu, da de vare blevne Regering. De have lært at forstaa, at Dan-

marks Neutralitet skal hævdes. Det er ikke den samme Opposition, der i sin Tid stod ret hensynsløst overfor Ministeriet Hørring. De have nu indset, at Danmarks Neutralitet skal hævdes og hævdes effektivt, og det højtærede Folketing har anerkendt det ved sin Dagsorden. De Herrer have yderligere indset, at man ogsaa undertiden maa komme til at forsvare Administrationens Embedsmænd og ikke alene skal stille dem blot Gang efter Gang. De Herrer have ogsaa indset, at man maa tage finansielle Hensyn, noget, som de aldrig tænkte paa, da de sade som Opposition.

Naar der saaledes er nogen Utilfredshed med de Herrer, ligger det i deres egen Fortid. Det, de Herrer af Oppositionen ikke toge nok Vare paa, var: at have en saadan Politik, at de ogsaa som Ministre kunde forsvare at gennemføre den. Og lad mig nu her ogsaa henvende et Par Ord til de saakaldte radikale. De højtærede radikale kunne jo ogsaa risikere at blive Ministre. Jeg sætter f. Eks., at vi engang faa et Ministerium Kristiansen-Beder eller et andet lignende Ministerium — jeg ved jo ikke, hvem der er Chefen for den udmærkede radikale Gruppe. Men jeg vil sige til de Herrer radikale: Vær forsigtige med, hvad De sige til den nuværende Regerings Medlemmer. Husk paa, hvorledes det er gaaet denne Regering, hvorledes dens tidligere Ord ere slaaede op imod den. Kaalen, mine Herrer, skulle De selv søbe, hvad enten De selv have spyttet i den eller ej. Det bliver saa Deres egen Sag, om De ville spytte i den.

Der er en tredje Grund foruden Ministeriets Fortid, som i Virkeligheden har generet dette Ministerium. Det er ikke blot Skattelovene, men ogsaa Ministeriets Stilling til Reformerne. Man havde jo ventet, at naar den Regering, der kaldte sig Reformpartiets Regering, søgte at komme til Magten, var det, fordi den vilde gennemføre nogle bestemte store Reforme. Nu vel, jeg havde ganske vist ikke ventet, at den højtærede Justitsminister var en Colbjørnsen eller Landbrugsministeren en Reventlow eller Udenrigsministeren en Bernstorff. Jeg havde selvfølgelig ikke ventet saa gennemgribende Love, men jeg havde ventet, at der dog var noget, de Herrer specielt vilde. Vi have faaet en Række udmærket gode Love, men det var alt sammen Kendinger. Det var Love, som i sin Tid ikke vare blevne fremmede, fordi det var Højreløve. Nu har den højtærede Justitsminister jo fremlagt paa vort Bord